RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VIIe KAMER

A R R E S T

nr. 211.166 van 10 februari 2011
in de zaak A. 191.437/VII-37.924.

In zake : Jozef MARTENS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Jos Driessen
kantoor houdend te As
Nieuwstraat 21
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van Justitie
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bernard Derveaux
kantoor houdend te Kortenberg
Veldstraat 5
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 13 februari 2009, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de minister van Justitie van 23 december 2008 waarbij het beroep van Jozef Martens ingesteld tegen de beslissing van de gouverneur van de provincie Limburg van 6 mei 2008 wordt verworpen en hem de vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen wordt geweigerd met betrekking tot drie geweren.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een verslag opgesteld.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 20 januari 2011.

Kamervoorzitter Luc Hellin heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Veerle Van Gorp, die loco advocaat Jos Driessen verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Sacha Cloetens, die loco advocaat Bernard Derveaux verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Adjunct-auditeur Ines Martens heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. De verzoeker is lid van een schietclub. Op 14 juni 2007 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een vergunning voor het bezit van :

- een repeteergeweer, merk Weatherby, model Mark V, kaliber 460 WBY Magnum;
- een repeteergeweer, merk Mauser, model 77, kaliber 243 Winchester;
- een geweer, merk Sako, model TRG41, kaliber 338 WBY.

3.2. De gouverneur van de provincie Limburg deelt op 16 juni 2008 aan de verzoeker mee dat de vergunningen voor het bezit van deze wapens worden geweigerd en stuurt als bijlage een afschrift van zijn beslissing van 6 mei 2008.

3.3. De verzoeker dient tegen die beslissing beroep in bij de Federale Wapendienst.

3.4. Op 7 juli 2008 deelt de Federale Wapendienst aan de verzoeker mee dat het beroep onontvankelijk is, met volgende motivering :

> "Art. 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens bepaalt dat een gemotiveerd verzoekschrift, vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing aangetekend verzonden dient te worden aan de federale wapendienst, uiterlijk 15 dagen na de kennisname van de beslissing van de gouverneur.
>
> Het gemotiveerd verzoekschrift tot hoger beroep werd aangetekend verzonden aan de federale wapendienst op 24 juni 2008.
>
> Bij het verzoekschrift werd echter geen kopie teruggevonden van de bestreden beslissing zoals de wet voorschrijft".

3.5. De verzoeker stelt tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, gekend onder A. 189.015/XII-5508. Hij werpt op dat hij nooit in het bezit is gesteld van de beslissing van de gouverneur van 6 mei 2008 zodat hij daarvan ook geen kopie kon bijvoegen bij zijn beroepschrift. Het beroep wordt verworpen in het arrest nr. 189.794 van 27 januari 2009.

3.6. Op 31 juli 2008 deelt de Federale Wapendienst aan de verzoeker mee dat op basis van het dossier van de gouverneur is vastgesteld dat mogelijks een materiële vergissing is gebeurd bij de verzending van de aangetekende brief van 16 juni 2008 : "(h)et zou kunnen dat bij het versturen van het besluit van 6 mei 2008 men vergeten is de beslissing zelf toe te voegen, en dat enkel het begeleidend schrijven werd verstuurd".

Het beroepschrift is dan alsnog ontvankelijk bevonden en de

minister van Justitie heeft de zaak ten gronde beoordeeld.

3.7. De minister van Justitie beslist op 23 december 2008 het beroep van de verzoeker ongegrond te verklaren en de beslissing tot weigering van de wapenvergunningen te bevestigen.

Dit is het bestreden besluit.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

4. De verzoeker roept in een eerste middel de schending in van artikel 31 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet) doordat de gouverneur zijn beslissing van 6 mei 2008 over de aanvraag van de verzoeker voor een wapenvergunning niet binnen de wettelijk voorziene termijn van vier maanden na de ontvangst van de aanvraag zou hebben genomen.

5. De verwerende partij antwoordt dat het middel onontvankelijk is omdat het niet gericht is tegen het bestreden besluit. Zij wijst er ook op dat in beroep de aanvraagprocedure ten gronde opnieuw is onderzocht zodat gebeurlijke onregelmatigheden in de procedure voor de provinciegouverneur, geen invloed hebben op de beslissing van de Federale Wapendienst. Tot slot stelt de verwerende partij dat er geen sanctie voorzien is op de overschrijding van deze termijn.

6. In zijn memorie van wederantwoord betwist de verzoeker dat de laattijdigheid van de beslissing van de gouverneur geen deel zou uitmaken van het bestreden besluit. Hij stelt voorts dat de termijnen volgens artikel 31 van de wapenwet slechts bij gemotiveerde beslissing kunnen worden verlengd, op straffe

van nietigheid.

Beoordeling

7. De beroepsmogelijkheid, voorzien in artikel 30 van de wapenwet, is een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking. Dit betekent dat de minister van Justitie zich een eigen oordeel moet vormen over de zaak en de zaak definitief beslecht waarbij zijn beslissing in de plaats komt van de beslissing van de gouverneur zodat deze geen rechtsgevolgen meer heeft. Er moet dan ook geen acht meer geslagen worden op mogelijke onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg zou zijn behept, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg worden gedekt door de beslissing in graad van beroep. De verzoeker kon trouwens op grond van artikel 30 van de wapenwet een beroep instellen bij de minister van Justitie wegens het uitblijven van een beslissing, van zodra de beslissingstermijn door de gouverneur werd overschreden. Hij heeft echter van deze beroepsmogelijkheid geen gebruik gemaakt.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk voor zover het gericht is tegen de beslissing van de gouverneur van 6 mei 2008 en ongegrond voor zover het ook gericht zou zijn tegen het besluit van de minister van Justitie van 23 december 2008.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

8. De verzoeker roept in een tweede middel de schending in van artikel 11, § 1, van de wapenwet omdat het advies van de lokale korpschef aan de gouverneur niet zou zijn gegeven binnen de drie maanden na de aanvraag van de vergunningen, zoals voorzien in artikel 11 van de wapenwet.

9. De verwerende partij antwoordt dat het tweede middel evenmin betrekking heeft op het bestreden besluit zodat het onontvankelijk is. Daarenboven stelt zij dat de aanvraag in graad van beroep opnieuw ten gronde onderzocht is en dat gebeurlijke onregelmatigheden, begaan in de procedure voor de gouverneur, geen invloed hebben op het bestreden besluit dat genomen is in graad van beroep. Tot slot stelt de verwerende partij dat de wapenwet geen sanctie voorziet op de overschrijding van de termijn.

Beoordeling

10. Dit middel is enkel gericht tegen de beslissing van de gouverneur, dewelke geen rechtsgevolgen meer heeft, doordat het besluit van de minister van Justitie, ingevolge de devolutieve werking van het administratief beroep, in de plaats is gekomen.

Het tweede middel is onontvankelijk.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

11. De verzoeker roept in een derde middel de schending in van de motiveringsplicht doordat de minister van Justitie in het bestreden besluit niet geantwoord zou hebben op zijn argumentatie aangaande de onregelmatigheden waarmee de beslissing van de gouverneur behept zou zijn geweest. De minister van Justitie moest volgens hem motiveren waarom de laattijdige besluitvorming van de gouverneur, dan wel het laattijdige advies van de lokale politie al dan niet mee in overweging zijn genomen bij zijn beslissing.

12. De verwerende partij antwoordt dat door de devolutieve werking van het administratief beroep, de gehele aanvraag opnieuw ten gronde is onderzocht, zodat gebeurlijke onregelmatigheden met betrekking tot de procedure

in eerste aanleg geen invloed hebben op het besluit van de minister van Justitie. De minister hoeft volgens haar niet te antwoorden op de argumentatie met betrekking tot deze onregelmatigheden aangezien deze gebreken geen verschil maken wat betreft de toekenning van de vergunning.

Beoordeling

13. De verzoeker werpt een schending op van de formele motiveringsplicht, aangezien hij het bestreden besluit bekritiseert voor zover daarin niet wordt geantwoord op een aantal argumenten uit het beroepschrift.

Wanneer een administratieve overheid, zoals te dezen, een beslissing neemt als beroepsorgaan, houdt de formele motiveringsverplichting in dat de beslissing van het beroepsorgaan er blijk van geeft dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming betrokken is. Evenwel is het niet vereist dat de administratieve overheid, in tegenstelling tot een jurisdictioneel orgaan, alle door de beroeper opgeworpen argumenten beantwoordt. Het is noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen.

Zoals de verwerende partij terecht opwerpt, heeft het administratief beroep, dat wordt ingesteld bij de minister van Justitie tegen de beslissing van de gouverneur over een wapenvergunning, devolutieve werking. De mogelijke onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg behept zou kunnen zijn geweest, hebben geen invloed op de inhoudelijke beoordeling van de aanvraag door de minister van Justitie. Het besluit van de minister van Justitie moet inhoudelijk gemotiveerd zijn met betrekking tot de criteria die hij heeft gebruikt om tot zijn beslissing te komen. De minister van Justitie hoeft zich echter niet uit te spreken over de eventuele onregelmatigheden van de procedure in eerste aanleg.

Bij lezing van het bestreden besluit wordt vastgesteld dat de minister de feiten inzake bezit van kinderporno door de verzoeker, die door de verzoeker niet worden tegengesproken, in rekening heeft gebracht bij zijn beoordeling en op grond hiervan geoordeeld heeft dat de verzoeker niet deed blijken van het vereiste vertrouwen dat moet kunnen worden gesteld in een persoon die een vuurwapen voorhanden heeft. Hierbij heeft de minister op voldoende wijze geantwoord op de inhoudelijke argumenten die door de verzoeker in zijn beroepschrift naar voor zijn gebracht, onder meer in verband met de afwezigheid van veroordeling in zijnen hoofde. Het bestreden besluit is afdoende gemotiveerd. Er is geen schending van de formele motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

14. De verzoeker roept in een vierde middel de schending in van de artikelen 5, § 4, en 32, vierde lid, van de wapenwet, van artikel 5 van de richtlijn 91/477/EEG van de Raad van 18 juni 1991 inzake de controle op de verwerving en het voorhanden hebben van wapens en van de gecoördineerde omzendbrief van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens. Hij stelt dat de minister van Justitie zich bij zijn beoordeling gebaseerd heeft op een gerechtelijk onderzoek dat tegen hem is gevoerd in verband met het bezit en de verspreiding van kinderporno, terwijl dit onderzoek reeds geruime tijd geleden is afgesloten en hij hiervoor opschorting van uitspraak heeft gekregen, zodat er geen strafrechtelijke veroordeling bestaat in zijnen hoofde. Hij stelt voorts dat hij nooit is veroordeeld voor één van de misdrijven bedoeld in artikel 5, § 4, van de wapenwet en dat hij verder ook nooit met het gerecht in aanraking is gekomen. Volgens hem kan de minister uit de feiten waarvoor het gerechtelijk onderzoek is gevoerd, niet afleiden dat hij een gevaar zou doen ontstaan voor de openbare orde of veiligheid.

15. De verwerende partij antwoordt dat het door de verzoeker geschonden geachte artikel 32 van de wapenwet niet terzake doet, aangezien dat artikel handelt over de intrekking of schorsing van een vergunning. De beslissing over de aanvraag tot vergunning is volgens haar genomen op grond van artikel 44, § 2, van de wapenwet dat de voorwaarden opsomt waaraan de aanvraag moet voldoen en waarbij de niet-veroordeling voor een misdrijf zoals bedoeld in artikel 5, § 4, van de wapenwet niet de enige vereiste is. Zij stelt voorts dat overeenkomstig artikel 5 van voornoemde richtlijn 91/477/EEG het voorhanden hebben van een vuurwapen voorbehouden moet worden aan personen die geen gevaar kunnen vormen voor zichzelf, de openbare orde of veiligheid. Bijgevolg moest de minister van Justitie volgens haar in het bestreden besluit nagaan of er geen redenen van openbare orde waren die aanleiding kunnen geven tot de intrekking van de vergunning, in het bijzonder nadat zowel de lokale politie als de procureur des Konings een negatief advies hadden gegeven. Zij stelt dat de opschorting van de uitspraak met betrekking tot de feiten in verband met het bezit van kinderporno, niets afdoet aan het bestaan van de feiten, zodat deze feiten volgens haar mee moeten worden geapprecieerd bij de beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker en de mogelijke verstoring van de openbare orde. Zij besluit dat in het bestreden besluit het oorzakelijk verband tussen de feiten en de mogelijke verstoring van de openbare orde duidelijk aangegeven is.

16. In zijn memorie van wederantwoord benadrukt de verzoeker nog dat de beoordeling van een mogelijke verstoring van de openbare orde moet gebeuren op basis van thans nog voorhanden zijnde feiten en gebeurtenissen en er niet kan worden verwezen naar feiten die zich in het verleden hebben afgespeeld en welke niet geleid hebben tot een strafrechtelijke veroordeling.

Beoordeling

17. De verzoeker heeft een vergunning aangevraagd voor wapens die vergunningsplichtig geworden zijn ingevolge de wapenwet, zodat de aanvraag behandeld is op grond van artikel 44, § 2, van de wapenwet.

Naast de voorwaarde dat de aanvrager aldus meerderjarig moet zijn en geen veroordelingen mag hebben opgelopen zoals bedoeld in artikel 5, § 4, van de wapenwet, mogen er geen redenen bestaan van openbare orde die zouden leiden tot de intrekking van de vergunning. Artikel 5 van voornoemde richtlijn 91/477/EEG voorziet er eveneens in dat het voorhanden hebben van een vuurwapen voorbehouden moet worden aan personen die geen gevaar kunnen vormen voor zichzelf, de openbare orde of veiligheid. De gecoördineerde omzendbrief van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens voorziet er ook in dat bij de beoordeling van de aanvraag tot vergunning rekening kan worden gehouden met de persoonlijkheid van de aanvrager, in het bijzonder met gerechtelijke antecedenten of met geweldplegingen in het gezin of elders, met zijn geestesgesteldheid en zijn zedelijkheid, alsook met een gebeurlijke gewelddadige politieke activiteit.

De minister van Justitie dient bijgevolg, op grond van artikel 44, § 2, van de wapenwet, bij zijn beoordeling ook na te gaan of het bezit van het wapen de openbare orde niet kan verstoren. Naar aanleiding van deze beoordeling heeft de minster van Justitie de feiten in overweging genomen waaraan de verzoeker door de raadkamer van Tongeren bij beschikking van 18 november 2005 schuldig is bevonden, met name het bezit en de verspreiding van kinderporno. De minister is van oordeel dat "(a)angezien kinderporno veelal gepaard gaat met intimidatie en misbruik van vertrouwen en dit ten aanzien van een kwetsbare en zwakke groep, met name minderjarigen, (…) het in hoofde van de producenten ervan een onomstotelijke uiting (vormt) van een gebrek aan respect voor de mentale en fysieke integriteit van personen. Iemand die kinderporno bezit en

verspreidt, sluit zich in feite aan bij deze mentaliteit en vertoont zodoende een persoonlijkheid waarin geen vertrouwen kan gesteld worden".

De loutere omstandigheid dat deze vastgestelde feiten niet tot een veroordeling hebben geleid, sluit niet uit dat de minister van Justitie toch rekening kan houden met het risico op een verstoring van de openbare orde en veiligheid dat bestaat wanneer de verzoeker in het bezit is van wapens. De minister van Justitie mag rekening houden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid, voor zover zij op zichzelf voldoende vaststaan. Deze feiten hebben zich ook niet in een zo ver verleden afgespeeld, dat zij niet meer in rekening zouden kunnen worden genomen voor de beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker. Zulks geldt des te meer gelet op de aard en de ernst van de feiten.

Het vierde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van tien februari tweeduizend en elf, door de Raad van State, VIIe kamer, samengesteld uit:

Luc Hellin,	kamervoorzitter,
Eric Brewaeys,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,

bijgestaan door

Elisabeth Impens,	griffier.

De griffier	**De voorzitter**
Elisabeth Impens	**Luc Hellin**